

Нерядко ще наблюдаваш необикновен контраст: млада циганска девойка с красиви ориенталски черти рови в сметта, тъпче я с ръце в чувал, после мята чувала на гръб и го изнасяا вън от града” (България през погледа 1984: 153-154 – Й. Тоужимски, 1877 г.). В началото на XX век в Пловдивската община все още няма коли за чистене на отходните места. Това се върши нощно време от циганите. „Под светлината на мъждукащо газениче, те изгребваха нечистотиите с кофи и ги изсипваха в чебурите. Всяка каручка с магаре или с някой дръглив кон побираше по два-три чебура. Докато траеше чистенето прозорците на всички къщи бяха затворени, защото от вонята можеше да се задуши човек” (Алваджиев 2000: 128).

Половин век по-късно в служба “Чистота” на Стара Загора, където все още всичко се извършва ръчно, а отпадъците се извозват с каруци, работещите са цигани.

В София в края на XIX век „Нечисти боси циганки с дълги косаци, покрити с цветни кърпи, момичета с цветя или череши зад ушите в зелени жилетки и с жълти, червени, зелени или пъстри шалвари ходят празничен ден из града да свирят, пеят и играят, в други дни работят по къщите или събират разни отпадъци” (Иречек 1899: 33).

В Казанлък “.... Шаламанка циганката – кайведжийката, кайве им носила да пият...” През 20-те год. на XX век сред “турските” цигани, живеещи в града има... ваксаджии, говедари, работници и дребни търговци (Казанлъшка искра 1924).

